

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **UNIMEX-INVEST, s.r.o.**, v konkurzu, se sídlem Svojsíkova 1596/2, Poruba, Ostrava, zast. doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem, se sídlem Optátova 874/46, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2023, č. j. 15628/23/5200-11432-711413, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 11. 2024, č. j. 22 Af 17/2023-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce doc. JUDr. Zdeňka Koudelky, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Finanční úřad Moravskoslezského kraje (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 25. 11. 2022, č. j. 4424938/22/3203-50524-809559 (dále jen „rozhodnutí správce daně“), zastavil řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení ukončeného pravomocnými rozhodnutími správce daně ze dne 22. 4. 2009, č. j. 73/09/390912/805098 (dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006), ze dne 30. 5. 2010, č. j. 90106/10/390911/ 806486 (rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006), a ze dne 16. 6. 2010, č. j. 93052/10/390911/806486 (platební výměr na daňové penále z daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2006), (dále společně také jen „rozhodnutí správce daně z původního řízení“).

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správce daně.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Ten ji zamítl jako nedůvodnou shora označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud za nedůvodné považoval žalobní tvrzení, podle nějž žalobkyni vůbec nebyla doručena rozhodnutí správce daně z původního řízení, neboť neměla statutární orgán a lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení proto vůbec nezačala plynout. Pokud by tomuto tvrzení přisvědčil, pak by rozhodnutí z původního řízení nebyla pravomocná a nebylo by vůbec možné podat návrh na obnovu řízení.

[5] Krajský soud v souvislosti s namítanými nedostatky doručování s ohledem na chybějící statutární orgán žalobkyně poukázal mimo jiné na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. 7 Afs 394/2020-80, který se týkal jiné věci žalobkyně, v níž se taktéž zabýval otázkou doručování správních rozhodnutí žalobkyni. Z něj vyplynulo, že na rozhodnutí doručovaná v době, kdy žalobkyně neměla statutární orgán, přesto nelze nahlížet jako na nedoručená, neboť jednání žalobkyně při absenci jejího statutárního orgánu bylo zcela liknavé a lehkovážné. Bylo v jejím zájmu, aby v případě výmazu jednatele Petra Nevluda jako statutárního orgánu ustanovila nového jednatele, případně alespoň učinila kroky k tomu směřující a informovala správce daně o změně svých vnitřních poměrů. Žalobkyně současně nečinila ani žádné kroky, kterými by zamezila přístupu tohoto dřívějšího jednatele do své datové schránky, zjevně se tedy jeho jednáním necítila být ohrožena. Tím současně umožnila, aby jí bylo doručováno do její datové schránky. Krajský soud dodal, že i kdyby některé z rozhodnutí správce daně z původního řízení bylo doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence, platí princip materiálního doručení, podle něhož se tato rozhodnutí prokazatelně dostala do dispoziční sféry žalobkyně.

[6] K namítané nezákonnosti a nesprávnosti závěrů žalovaného ohledně plynutí lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení krajský soud poukázal na to, že žalobkyně tato obecná tvrzení nikterak nekonkretizovala. Neuvedla žádná ustanovení právních předpisů, ani konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje tvrzenou nezákonnost počítání lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení. Krajský soud tudíž v odpovídající míře obecnosti shrnul, že úvahy daňových orgánů o uvedených otázkách odpovídaly na věc dopadající právní úpravě. Jelikož krajský soud jako správný posoudil závěr žalovaného, že návrh na obnovu řízení žalobkyně podala po uplynutí subjektivní i objektivní lhůty, považoval za vyloučené se zabývat namítanými vadami či nezákonností původního daňového řízení a rozhodnutí z něj vzešlých. V nynějším řízení o návrhu na obnovu řízení pro to nebyl prostor a toto řízení muselo být ze zákonem stanovených důvodů [§ 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu] zastaveno.

[7] Krajský soud závěrem doplnil, že žalobkyní odkazované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 21 Cdo 2646/2016-367, je pro závěry ohledně uplynutí lhůt pro podání návrhu na obnovu daňového řízení irelevantní.

[8] Proti napadenému rozsudku se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek, napadené rozhodnutí i rozhodnutí správce daně a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatelka uvádí, že krajský soud nesprávně vyhodnotil její námítky uplatněné v žalobě, když se nekriticky ztotožnil s rozhodnutími daňových orgánů. Tím stěžovatelka odůvodňuje skutečnost, že v kasační stížnosti uvádí z podstatné části argumentaci, kterou

pokračování

použila již v žalobě. Poukazuje především na skutečnost, že ze strany správce daně byly opomíjeny základní argumenty, kterými se snažila poukázat na nezákonnost původního daňového řízení a na nezákonná rozhodnutí, která byla v daňovém řízení vydána. Správce daně i žalovaný pominuli, že u žalobkyně po dlouhou dobu chyběl statutární orgán, aniž žalobkyně tuto situaci vyvolala či zavinila (k výmazu jednatele Petra Nevluda došlo v důsledku jeho pravomocného odsouzení pro trestný čin, obžaloby bylo zproštěn až v důsledku povolené obnovy trestního řízení – poznámka soudu).

[10] V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí podrobnosti týkající se (ne)existence osoby oprávněné za ni jednat a zápisu této osoby v obchodním rejstříku, aby ozřejmila, že statutární orgán od určitého okamžiku neměla a původní daňové řízení z tohoto důvodu bylo vedeno nezákonně. Teprve po jeho skončení bylo vydáno usnesení Nejvyššího soudu, č. j. 27 Cdo 791/2019-435. To podle stěžovatelky představuje novou skutečnost, na kterou daňové orgány nemohly dříve reagovat.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Poukazuje na to, že kasační argumentace je totožná s tou uplatněnou v daňovém řízení i v řízení před krajským soudem, neboť s výjimkou první námitky jde o překopírovaný text žaloby. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že se krajský soud nekriticky ztotožnil s napadeným rozhodnutím. Poukazuje na to, že k zastavení řízení o návrhu na obnovu řízení došlo pro uplynutí subjektivní i objektivní lhůty k jeho podání. K námitkám týkajícím se doručení rozhodnutí správce daně v původním řízení žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 394/2020-80, v němž se k této otázce v případě téže stěžovatelky kasační soud již vyjádřil. Žalovaný pak přisvědčuje závěru krajského soudu, podle nějž stěžovatelkou odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 27 Cdo 791/2019-435 na danou věc nedopadá.

[12] Nejvyšší správní soud se dříve, než přistoupil k meritornímu posouzení věci, zabýval přípustností kasační stížnosti.

[13] Kasační stížnost není přípustná.

[14] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s., *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jež rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[15] Cílem výše citovaného ustanovení není omezit právo fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, ale zachovat kasační charakter řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 5 Azs 345/2020-17). Předně je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že „*uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni

nahlížet jako na nepřijatelnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, podle kterého „*kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřijatelná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě. (...) V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.*“

[17] Citované judikатурní závěry jsou použitelné i v souzené věci. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud takřka zcela převzal závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí, se kterými nesouhlasí. Konkrétní důvody, pro něž závěry krajského soudu (obsažené v odstavcích 29. až 37. napadeného rozsudku) rozporuje, však stěžovatelka neuvádí. Namísto toho v kasační stížnosti daňovým orgánům vytýká, že nezohlednily skutečnost, že jí nebyla doručena rozhodnutí správce daně z původního řízení. Vyslovuje také obecný nesouhlas s tím, jak daňové orgány posoudily plynutí objektivní a subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení. Sama stěžovatelka přitom připouští, že totožnou argumentaci jako v žalobě opakuje i v kasační stížnosti. Tento postup volí proto, že se s její argumentací krajský soud v napadeném rozsudku nevypořádal.

[18] Ze shora provedené rekapitulace obsahu kasační stížnosti nepochybně a jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka v nynější věci v kasační stížnosti rozporuje závěry, k nimž dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí, potažmo před ním správce daně. Ačkoliv namítá, že krajský soud věc nesprávně posoudil [což by nasvědčovalo v kasační stížnosti uplatněnému kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], činí tak veskrze obecně, aniž by uvedla konkrétní důvody, pro které by měl být napadený rozsudek nezákonný. Netvrdí, jakého konkrétního pochybení v právním posouzení věci se krajský soud dopustil.

[19] Kasační stížnost tedy směřuje podle svého obsahu (nehledě na v ní obecně uplatněné kasační důvody) proti závěrům obsaženým v napadeném rozhodnutí. Ty již byly podrobeny přezkumu krajským soudem v řízení o žalobě. Stěžovatelka tudíž byla povinna, chtěla-li se vyhnout posouzení její kasační stížnosti jako nepřijatelné, brojit proti závěrům, které přijal krajský soud, případně proti postupu krajského soudu v řízení předcházejícím vydání napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na to, že je zcela neopodstatněná stěžovatelčina výtky, podle níž krajský soud její námitky nevypořádal a pouze převzal závěry žalovaného [která by byla podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k jehož naplnění kasační soud přihlíží i bez návrhu]. Krajský soud totiž každou z uplatněných žalobních námitek posoudil, žádnou neopomněl

pokračování

a srozumitelně vysvětlil důvody, pro které se nakonec přiklonil k závěrům správních orgánů. To neznamená, že tyto závěry bez dalšího převzal. Zbývá dodat, že ani stěžovatelka sama konkrétně neuvádí, kterou žalobní námitku krajský soud opomněl vypořádat.

[20] Jen pro doplnění právě uvedeného Nejvyšší správní soud poukazuje na I. právní větu rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, podle níž „[j]e-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ Jelikož není pochyb o tom, že v daném případě se odvolací a žalobní námitky shodovaly, nebylo by možno krajskému soudu vytýkat ani takový postup, jímž by se souhlasnou poznámkou závěrům žalovaného přisvědčil. Jak již ale shora uvedeno, krajský soud v napadeném rozsudku takto nepostupoval a uvedl také vlastní úvahy, jimiž žalobní argumentaci vypořádal. Není mu tedy v tomto směru co vytýkat. Pokud v takové situaci stěžovatelka rezignovala na uvedení zcela konkrétních skutečností, v nichž spatřuje nesprávnost závěrů krajského soudu či jeho postupu v řízení o žalobě, pak nelze dospět k jinému závěru, než že je její kasační stížnost nepřipustná. Obsahuje totiž výlučně jiné důvody, než které lze podřadit pod důvody vymezené v § 103 s. ř. s.

[21] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že podstatná část kasační (stejně jako žalobní a odvolací) argumentace směřuje k nesprávnému doručování rozhodnutí správce daně z původního řízení (viz odst. [1]) stěžovatelce, která v rozhodné době neměla statutárního zástupce. Z toho stěžovatelka dovozuje jednak skutečnost, že jí tato rozhodnutí správce daně nebyla řádně doručena, a dále i jejich nicotnost. Právě v těchto skutečnostech spatřuje důvody pro obnovu původního daňového řízení.

[22] Byť lze v obecnosti připustit, že vady v doručování v daňovém řízení by bylo možno podřadit pod stěžovatelkou v kasační stížnosti zmiňovaný kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v daném případě se o takový případ nejedná. V nynějším řízení totiž jde výlučně o přezkum rozhodnutí o zastavení řízení o návrhu na obnovu řízení a na něj navazujícího rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí správce daně. Důvodem, pro který bylo řízení o návrhu na obnovu řízení zastaveno, bylo uplynutí subjektivní i objektivní lhůty k jeho podání.

[23] Pokud se daňové orgány a krajský soud zabývaly doručováním v řízení předcházejícím podání návrhu na obnovu řízení, činily tak za účelem posouzení běhu, resp. zachování, lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení. Nebyla-li by rozhodnutí správce daně z původního řízení stěžovatelce doručena, nemohla by ani nabýt právní moci. V takovém případě by bylo již z povahy věci vyloučeno, aby stěžovatelka vůbec mohla obnovu řízení navrhopat. Takový návrh lze totiž podle § 117 odst. 1 daňového řádu podat (za dále v něm stanovených podmínek) pouze v případě, je-li zde pravomocné rozhodnutí správce daně. To obdobně platí i pro stěžovatelkou již v žalobě uváděnou nicotnost rozhodnutí správce daně z původního daňového řízení. Pro nicotné rozhodnutí totiž platí, že se na něj nahlíží, jako by nebylo vydáno, tedy jako by neexistovalo. Nicotné rozhodnutí nikdy nemůže nabýt právní moci. Je proto i v takovém případě vyloučeno, aby bylo možno navrhopat obnovu

řízení, jehož výsledkem mělo být nicotné rozhodnutí. Opět by byla dána absence jednoho z předpokladů daného řízení, a to existence pravomocného rozhodnutí správce daně.

[24] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

[25] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[26] O vrácení soudního poplatku zaplaceného za řízení kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Soudní poplatek bude vrácen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu